

"মৰমৰ সন্তানসকল – পিতাৰ সমান অপকাৰীসকলৰো উপকাৰ কৰিবলৈ শিকা, নিন্দুকজনকো নিজৰ মিত্ৰ কৰি লোৱা"

প্ৰশ্ন: পিতাৰ কোনটো দৃষ্টি দূঢ়? তোমালোক সন্তানসকলে কোনটো দূঢ় কৰিব লাগে?

উত্তৰ: পিতাৰ দৃষ্টি দূঢ় যে যিসকল আত্মা আছে সেই সকলোবোৰ মোৰ সন্তান সেই কাৰণে সন্তান-সন্তান বুলি কৈ থাকে। তোমালোকে কেতিয়াও কাকো সন্তান বুলি ক'ব নোৱাৰা। তোমালোকে এইটো দৃষ্টি দূঢ় কৰিব লাগে যে এই আত্মাটি মোৰ ভাই হয়। ভাইক চোৱা, ভাইৰ লগত কথা পাতা, ইয়াৰ দ্বাৰা আত্মিক মৰম থাকিব। ক্ৰিমিনেল (বিকাৰী) থেয়াল শেষ হৈ যাব। নিন্দা কৰাজনো মিত্ৰ হৈ যাব।

ওঁম শান্তি। আত্মিক পিতাই বহি বুজায়। আত্মিক পিতাৰ নাম কি? নিশ্চয় ক'ব শিৰ। তেওঁ সকলোৰে আত্মিক পিতা, তেওঁকে ভগৱান বুলি কোৱা হয়। তোমালোক সন্তানসকলৰ মাজতো পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি বুজি পায়। এয়া যি আকাশবাণী বুলি কয়, এতিয়া আকাশবাণী কাৰ? শিৱবাবাৰ। এই মুখখনক আকাশ তত্ব বুলি কোৱা হয়। আকাশ তত্বৰ পৰাতো বাণী সকলো মনুষ্যই উদ্ভাৱণ কৰে। যিসকল আত্মা আছে, নিজৰ পিতাক পাহৰি গ'ল। অনেক প্ৰকাৰৰ গায়ন কৰি থাকে। একোৱেই নাজানে। গায়নো ইয়াতেই কৰে। সুখত কোনেও পিতাক স্মৰণ নকৰে। সকলো কামনা তাত পূৰা হৈ যায়। ইয়াত বহুত কামনা থাকে। বৰষুণ নহলে যন্তু ৰচে। এনেকুৱা নহয় যে সদায় যন্তু ৰচিলে বৰষুণ হয়। নহয়, যদিও যন্তু কৰে কৰ'বাত আকৌ খৰাণ্ডো হয়, কিন্তু যন্তু কৰিলে একো নহয়। এয়াতো হৈছে ড্ৰামা। বিপদ যি আহিবলগীয়া থাকে সেয়া আহিয়েই থাকে। কিমান অনেক মনুষ্যৰ মৃত্যু হয়, কিমান জীৱ-জন্তু আদি মৰে। মনুষ্য কিমান দুখী হৈ পৰে। বৰষুণ বন্ধ কৰিবলৈও যন্তু আছে নেকি? যেতিয়া একেবাৰে মুষলধাৰে বৰষুণ হ'ব তেতিয়া যন্তু কৰিবনে? এই সকলো কথা এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা, অন্যই কি জানে।

পিতাই নিজেই বহি বুজায়, মনুষ্যই পিতাৰ মহিমাও কৰে আৰু গালিও দিয়ে। বিস্ময়কৰ, বাবাৰ গ্লানি কেতিয়াৰ পৰা আৰম্ভ হ'ল? যেতিয়াৰ পৰা ৰাৱণৰ ৰাজ্য আৰম্ভ হৈছে। মুখ্য গ্লানি হৈছে যি ঈশ্বৰক সৰ্বব্যাপি বুলি কৈছে, ইয়াৰ পৰাই অধঃপতন হ'ল। গায়নো আছে নিন্দা যিয়ে কৰে তেৱেঁই আমাৰ মিত্ৰ। এতিয়া সকলোতকৈ অধিক গ্লানি কোনে কৰিলে? তোমালোক সন্তানসকলে। এতিয়া পুনৰ মিত্ৰও তোমালোকেই হোৱা। এনেমেতো গ্লানি গোটেই জগতে কৰে। তাৰ ভিতৰতো এক নম্বৰ হৈছা তোমালোক আকৌ মিত্ৰও তোমালোকেই হোৱা। সন্তানসকল হৈছে অতি অন্তৰংগ মিত্ৰ। বেহদৰ পিতাই কয় - মোৰ নিন্দা তোমালোক সন্তানসকলে কৰিল। অপকাৰীও তোমালোক সন্তানসকলেই হোৱা। ড্ৰামা কেনেকৈ ৰচি থোৱা আছে। এয়া হৈছে বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিবলগীয়া কথা। বিচাৰ সাগৰ মন্থনৰ কিমান অৰ্থ ওলায়। কোনেও বুজি নাপায়। পিতাই কয় তোমালোক সন্তানসকলে পঢ়ি উপকাৰ কৰা। গায়নো আছে যদা-যদাহি... ভাৰতৰ কথা। খেল চোৱা কেনেকুৱা! শিৱ জয়ন্তী অথবা শিৱৰাত্ৰিও পালন কৰে। বাস্তৱতে অৱতাৰ এটাই। অৱতাৰকো পাথৰ-শিলগুটিত আছে বুলি কৈ দিলে। পিতাই আপত্তি কৰে। গীতা পাঠকসকলে শ্লোক পঢ়ে কিন্তু কয় - আমি নাজানো।

তোমালোকেই হৈছা অতি মৰমৰ সন্তান। কাৰোবাৰ লগত কথা পাতিলে "সন্তান-সন্তান" বুলি কৈ থাকিব। পিতাৰতো সেইটো দৃষ্টি দূঢ় হৈ গৈছে। সকলো আত্মা মোৰ সন্তান। তোমালোকৰ মাজত এজনো নহ'ব যাৰ মুখত 'সন্তান' শব্দটি উদ্ভাৱিত হ'ব। এইটো জানা যে কোনে কি মৰ্যাদাৰ পদ পাব, কি হয়। সকলো হৈছে আত্মা। এয়াও ড্ৰামা ৰচি থোৱা আছে, সেই কাৰণে একো দুখ-সুখ নহয়। সকলো মোৰ সন্তান। কোনোবাই মেতৰৰ শৰীৰ ধাৰণ কৰিলে, কোনোবাই অমুকৰ শৰীৰ ধাৰণ কৰিলে। সন্তান-সন্তান বুলি কোৱাতো অভ্যাস হৈ গ'ল। বাবাৰ দৃষ্টিত সকলো আত্মা। তাৰ ভিতৰতো দুখীয়াসকলক বহুত ভাল লাগে কিয়নো ড্ৰামা অনুসৰি তেওঁলোকে বহুত গ্লানি কৰিছে। এতিয়া মোৰ ওচৰলৈ আহিছে। কেৱল এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ যাৰ কেতিয়াও গ্লানি কৰা নহয়। কৃষ্ণৰো বহুত গ্লানি কৰিলে। আচৰিত নহয় জানো। কৃষ্ণ যেতিয়া ডাঙৰ হৈ গ'ল তেতিয়া তেওঁৰ গ্লানি নাই। এই জ্ঞান কিমান বিচিত্ৰ। এনেকুৱা গুঢ় কথা কোনোবাই জানো বুজিব পাৰে, ইয়াৰ বাবে সোণৰ পাত্ৰ (পবিত্ৰ বুদ্ধি) লাগে। সেয়া স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰে হ'ব পাৰে। ইয়াত বহিও জানো যথার্থ স্মৰণ কৰে! এইটো বুজি নাপায় যে মই এটি সূক্ষ্ম আত্মা, স্মৰণো বুদ্ধিৰে কৰিব লাগে। এইটো কথা বুদ্ধিত নাই। সূক্ষ্ম আত্মা সেয়া আমাৰ পিতাও হয়, শিক্ষকো হয়, এইটো বুদ্ধিত অহাও অসম্ভৱ হৈ যায়। বাবা-বাবা বুলিতো কৈ থাকে, দুখত সকলোৱে স্মৰণ কৰে। ভগৱানুৱাচ আছে নহয় - দুখত সকলোৱে স্মৰণ কৰে, সুখত কোনেও নকৰে। দৰকাৰেই নাই স্মৰণ

কৰাৰ। ইয়াত ইমান দুখ বিপদ আদি আছে, স্মৰণ কৰে হে ভগৱান দয়া কৰা, কৃপা কৰা। এতিয়াও সন্তান হৈ যোৱাৰ পিছত লিখে - কৃপা কৰা, শক্তি দিয়া, দয়া কৰা। বাবাই লিখে - শক্তি নিজেই যোগবলৰ দ্বাৰা লোৱা। নিজৰ ওপৰত নিজেই কৃপা দয়া কৰা। নিজক নিজে ৰাজতিলক দিয়া। যুক্তি (উপায়) শুনাওঁ - কেনেকৈ সেয়া কৰিব পাৰা। শিক্ষকে পঢ়াৰ যুক্তি শুনায়ে। বিদ্যাৰ্থীৰ কাম হৈছে পঢ়া, নিৰ্দেশনা মতে চলা। শিক্ষক জানো গুৰু হয় যে কৃপা আশীৰ্বাদ কৰিব। যি ভাল সন্তান হ'ব তেওঁ দোৰ লগাব। প্ৰত্যেকেই স্বতন্ত্ৰ হয়, যিমান দোৰ লগাব বিচৰা লগোৱা। স্মৃতিৰ যাত্ৰাই হৈছে দোৰ।

প্ৰত্যেক আত্মাই স্বাধীন। ভাই-ভনীৰ সম্বন্ধৰ পৰাও আঁতৰাই দিলে। ভাই-ভাই বুলি বুজা তথাপিও ক্ৰিমিনেল আই (কু-দৃষ্টি) আঁতৰি নাযায়। সি নিজৰ কাম কৰি থাকে। এই সময়ত মনুষ্যৰ সকলো অংগ ক্ৰিমিনেল। কাৰোবাক ভৰিৰে লঠিওৱা, ঘোচা মাৰি দিয়া তেন্তে ক্ৰিমিনেল অংগ নহ'ল জানো। প্ৰতিটো অংগই ক্ৰিমিনেল। তাত কোনো অংগই ক্ৰিমিনেল নহ'ব। ইয়াত প্ৰতিটো অংগৰ দ্বাৰা ক্ৰিমিনেল কাম কৰি থাকে। সকলোতকৈ অধিক ক্ৰিমিনেল অংগ কোনটো? চকু। বিকাৰৰ আশা পূৰণ নহ'লে তেতিয়া হাত চলাবলৈ লাগি যায়। প্ৰথম-প্ৰথম হৈছে চকু। সেই কাৰণে সুৰদাসৰো কাহিনী আছে। শিৱবাবাইতো কোনো শাস্ত্ৰ পঢ়া নাই। এই ৰথে পঢ়িছে। শিৱবাবাকতো জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কোৱা হয়। এয়া তোমালোকে বুজি পোৱা যে শিৱবাবাই কোনো কিতাপ আদি নলয়। মইতো জ্ঞানৰ সাগৰ, বীজ ৰূপ হওঁ। এয়া হৈছে সৃষ্টি ৰূপী বৃক্ষ, তাৰ ৰচয়িতা হৈছে পিতা, বীজ। বাবাই বুজায় - মোৰ নিবাস স্থান হৈছে মূলবতনত। এতিয়া মই এই দেহত বিৰাজমান হৈ আছোঁ আৰু অন্য কোনেও ক'ব নোৱাৰে যে মই এই মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ হওঁ। মই পৰমপিতা পৰমাত্মা হওঁ, এনেকৈ কোনেও ক'ব নোৱাৰে। বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন কোনোবা ভাল সন্তান হ'লে, তেওঁক যদি কোনোবাই কয় যে ঈশ্বৰ সৰ্বব্যাপি তেতিয়া তৎক্ষণাত্ সুধিব কি তুমিও ঈশ্বৰ নেকি? কি তুমি অল্লাহ-সাঁই হোৱা? হ'ব নোৱাৰে। কিন্তু এই সময়ত কোনো বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন নাই। আল্লাহকো নাজানে, নিজেই কয় আল্লাহ হওঁ। সেইয়াও ইংৰাজীত কয় অমনী প্ৰেজেন্ট (সৰ্বব্যাপি)। অৰ্থ বুজিলে কেতিয়াও তেনেকৈ নকয়। সন্তানসকলে এতিয়া জানে যে শিৱবাবাৰ জয়ন্তী তথা নতুন বিশ্বৰ জয়ন্তী। তাত পবিত্ৰতা-সুখ-শান্তি সকলো আহি যায়। শিৱজয়ন্তী তথা কৃষ্ণ জয়ন্তী তথা দশহৰা জয়ন্তী। শিৱজয়ন্তী তথা দীপমালা জয়ন্তী, শিৱজয়ন্তী তথা স্বৰ্গ জয়ন্তী। সকলো জয়ন্তী আহি যায়। এই সকলো নতুন কথা পিতাই বহি বুজায়। শিৱজয়ন্তী তথা শিৱালয় জয়ন্তী, বৈশ্যালয় মৰন্তী। সকলো নতুন কথা পিতাই বহি বুজায়। শিৱজয়ন্তী তথা নতুন বিশ্বৰ জয়ন্তী। বিচাৰে নহয় যে বিশ্বত শান্তি হওঁক। তোমালোকে যিমনে ভালকৈ নুবুজোৱা, জাগি নুঠেই। অজ্ঞান আন্ধাৰত শুই আছে নহয় জানো। ভক্তি কৰি চিড়ি তললৈ নামি গৈ থাকে। পিতাই কয় - মই আহি সকলোৰে সংগতি কৰোঁ। স্বৰ্গ আৰু নৰকৰ ৰহস্য পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক বুজায়। বাতৰিকাকতত যিয়ে তোমালোকৰ গ্লানি কৰে তেওঁলোকক লিখি দিয়া উচিত - যিয়ে আমাৰ নিন্দা কৰে তেৱেঁই আমাৰ মিত্ৰ। তোমালোকৰো সংগতি আমি নিশ্চয় কৰিম, যিমনে বিচৰা সিমান গালি দিয়া। ঈশ্বৰৰ গ্লানি কৰে, গতিকে আমাৰ কৰিলেনো কি হ'ল। তোমালোকৰ সংগতি নিশ্চয় আমি কৰিম। নিবিচৰা যদিও নাকত ধৰি লৈ যাম। ভয় কৰাৰ কোনো কথা নাই, যি কৰে কল্পৰ আগতেও কৰিছিল। আমি বি. কে. সকলেতো সকলোৰে সংগতি কৰিম। ভাল দৰে বুজাব লাগে। অৱলাসকলৰ ওপৰত অত্যাচাৰ কল্পৰ আগতেও হৈছিল, এই কথা সন্তানসকলে পাহৰি যায়। পিতাই কয় - বেহদৰ সকলো সন্তানে মোৰ গ্লানি কৰে। সকলোতকৈ মৰমৰ মিত্ৰ সন্তানসকলেই হয়। সন্তানটো ফুল হয়। পিতৃ-মাতৃয়ে সন্তানক চুম্বন কৰে, মূৰৰ ওপৰত তুলি লয়, তেওঁলোকৰ সেৱা কৰে। বাবায়ো তোমালোক সন্তানসকলৰ সেৱা কৰে।

এতিয়া তোমালোকে এই জ্ঞান প্ৰাপ্ত কৰিছা, যি তোমালোকে লগত লৈ যাবা। যিয়ে গ্ৰহণ নকৰে তেওঁলোকৰো ড্ৰামাত ভূমিকা আছে। হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি কৰি ঘৰলৈ গুচি যায়। স্বৰ্গতো দেখিবলৈ নাপাব। সকলোৱে জানো স্বৰ্গ দেখিবলৈ পাব। এই ড্ৰামা ৰচি থোৱা আছে। বহুত পাপ কৰে, আহিবও দেৰিকৈ। তমোপ্ৰধানসকল বহুত দেৰিকৈ আহিব। এই ৰহস্যও বহুত ভালকৈ বুজিব লাগে। ভাল-ভাল মহাৰথী সন্তানসকলৰো ওপৰতো গ্ৰহচাৰী বহে তেতিয়া তৎক্ষণাত্ ক্ৰোধ আহি যায় আকৌ চিঠিও নিলিখে। বাবাইও কয় যে তেওঁৰ মুৰুলী বন্ধ কৰি দিয়া। এনেকুৱা সন্তানক পিতাৰ খাজনা দি কি লাভ। আকৌ কাৰোবাৰ চকু মুকলি হ'লে তেতিয়া ক'ব ভুল হৈ গ'ল। কিছুমানেতো ক্ৰক্ষেপেই নকৰে। ইমান গাফিলতি কৰিব নালাগে। এনেকুৱা বহুত আছে, পিতাকো স্মৰণো নকৰে, কাকো নিজৰ সমান কৰিও নোতোলে। নহ'লেতো বাবাক লিখিব লাগে- বাবা, মই প্ৰতিটো ক্ষণতে আপোনাক স্মৰণ কৰোঁ। কিছুমানতো আকৌ এনেকুৱা আছে যে সকলোৰে নাম লিখি দিয়ে - অমুকক মোৰ স্মৃতি দিবা, এয়া জানো সঁচা স্মৰণ। মিছা চলিব নোৱাৰে। অন্তৰ দহি থাকিব। সন্তানসকলকতো ভাল-ভাল পইন্ট বুজায় থাকে। দিনে-প্ৰতিদিনে বাবাই গুচু কথা বুজায় থাকে। দুখৰ পাহাৰ খহিবলগীয়া আছে। সত্যযুগত দুখৰ নামেই নাই। এতিয়া হৈছে ৰাৱণ ৰাজ্য। মাইচ'ৰৰ ৰজাইও ৰাৱণ আদি সাজি দশহৰা বহুত পালন কৰে। ৰামক ভগৱান বুলি কয়। ৰামৰ সীতা চুৰি হৈ গ'ল। এতিয়া ৰামতো সৰ্বশক্তিমান হয়, তেওঁৰ চুৰি কেনেকৈ হ'ব

পাৰে। এয়া সকলো হৈছে অন্ধশ্ৰদ্ধা। এই সময়ত প্ৰত্যেকৰে মাজত 5 বিকাৰ ৰূপী মলিনতা আছে। আকৌ ভগৱানক সৰ্বব্যাপি বুলি কোৱাটো হৈছে বহুত ডাঙৰ ভুল, সেয়েহে পিতাই কয় - যদা যদাহি...। মই আহি সঁচা খণ্ড, সঁচা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰোঁ। সত্যযুগক সঁচা খণ্ড, কলিযুগক অসত্য খণ্ড বুলি কোৱা হয়। এতিয়া পিতাই অসত্য খণ্ডক সত্যখণ্ড কৰি তোলে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) এই গুট বা বিচিত্ৰ জ্ঞান বুজিবলৈ বুদ্ধিক স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰে সোণৰ পাত্ৰ কৰি তুলিব লাগে। স্মৃতিৰ দৌৰ লগাব লাগে।

(2) পিতাৰ নিৰ্দেশনা অনুসৰি চলি, মনোযোগেৰে পঢ়া পঢ়ি নিজৰ ওপৰত নিজেই কৃপা বা আশীৰ্বাদ কৰিব লাগে, নিজক ৰাজতিলক দিব লাগে। নিৰ্দুক জনকো নিজৰ মিত্ৰ বুলি বুজি তেওঁৰো সৎগতি কৰিব লাগে।

বৰদান: ৰয়েল (অভিজাত্য) আৰু চিম্প'ল (সাধাৰণতা) দুয়োটাৰ বেলেম্বেৰে (ভাৰসাম্যতাৰে) কাৰ্য কৰোঁতা পিতা ব্ৰহ্মাৰ সমান হোৱা

যেনেকৈ পিতা ব্ৰহ্মা সাধাৰণ হৈ থাকিল, বহুত উচ্চও নহয় বহুত নীচো নহয়। ব্ৰাহ্মণৰ আদিৰ পৰা এতিয়ালৈকে নিয়ম হৈছে একেবাৰে চিম্প'লো (সাধাৰণ) হ'ব নালাগে, বহুত ৰয়েলো (অভিজাত) হ'ব নালাগে। দুয়োটাৰ মাজৰ হ'ব লাগে। এতিয়া সাধন বহুত আছে, সাধন দিওঁতাও আছে তথাপিও কোনো কাৰ্য কৰিলে মাজৰ কৰিবা। এনেকৈ কোনেও যাতে নকয় যে এওঁতো ইয়াত ৰজাৰ দৰে বিলাসী হৈ গ'ল। যিমান চিম্প'ল সিমানহে ৰয়েল - দুয়োটাৰ ভাৰসাম্যতা থাকিব লাগে।

স্লোগান: আনক চোৱাৰ পৰিৱৰ্তে নিজক চোৱা আৰু স্মৃতিত ৰাখা - “যি কৰ্ম মই কৰিম, মোক দেখি আনেও কৰিব”।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!